

Телефони: 21 21—21-22—22 54

Доглежайте си билети! Тел. 25-04

София, 15 Днес сутринта в двора на военното училище, ж. п. служителите, поемки на време на обучение ще положат клетва.

На 10 февруарий сж свикани редовните набори за специалните войски.

ул. „Славянска“ № 4, на 15-тог, 2 ч. сл. обред, в опълото
му ще се извърши въ храм „Св. Никола“.
Варна, 14 януарий 1940 г.

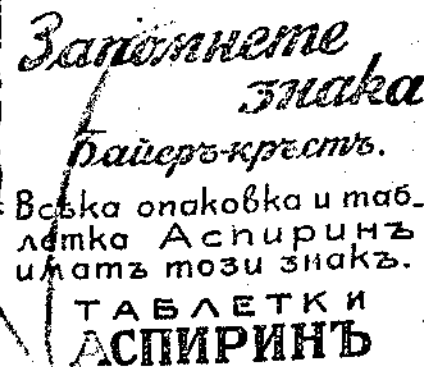
Камъль за претъване и предметъ за противоречие
(Св. Лука гл. 2, ст. 34)

Никси отъ тия що отрицать Иисуса, и кляты, че нехотѣть себѣ си, че сж надъ всички пророци, историци и мислители на вѣковетъ *„Ние не възраме като проститъ...“* Иисусъ може би да е сжществувалъ, но... зашого толкова милиони хора възрагъ и сж пленени въ Него, ние, ей тако не желаемъ да му възраме“. Его за тоя родъ „учени“ Иисусъ не сжществувъ. Ако цѣлиятъ свѣтъ обаче, и тѣже, че не възва въ Иисуса, тѣ же кажатъ обратното, е именно, че възрагъ въ Него и за станатъ както казва въ тѣ по интересни отъ другитъ хора.

Тръгваха или окарки турция. О
Пр сж всичко, надя всичко, О
матъ всичко и могат всичко. Д
югъ, Христосъ безсмъртна ду- И
гове, здробенъ миръ могов- П
а иматъ нѣкакво значение П
ома за малозакутурния човѣкъ, В
е изпътътъ отъ фъзата на Д
накъснѣлата въ своята еволю- Т
ция обикновена маймуна, ис- Г
е и за тѣхъ. . . „рационализ- М
ъмъ“, които отведена сж сжжа- М
и съ тия предразсѣдѣцъ. Въ М
кътъ чувствуюа, че тукъ имъ Л
нѣщо смѣшно, лукаво и не Л
очетено. Язвяватъ се притежа- З
атели на обратната сила на З
зореца, който, отъ нищо е М
справилъ нѣщо, а тѣ отъ нѣ- Н
що правятъ нищо. Реалнос- Н
та първоначално е било идея, Б
въ идея реалността свеждатъ З
о идея. Семъ Исусъ за тѣхъ

говече плува, той става сватонен известност това ще отдавна е мечтал. Да отричаш истината и да твърдиш противното на това ще всички приемат за истина и върват въз основа на неоспорими доказателства и ето изключителното — екстравагантното, Небързото на мнозина от тази категория има външните психопатологически елементи смислен както казахме малко непоточността и доста лукавство. Стареца Симеон, всичко това е предчувствал за това и е пророкувал, че мнозина ще се съблазнят и не ще пазват, че очаквания Месия даде, че той е благодат и голъма радост за човечеството. Небързующите още отначело

.....

ИЗДЪЯКОВИ МЕШОВИ ДЪРВА
ТОНА 420 ЛЕВА
на складъ въ ул. „Маринъ Дринковъ“ № 10 бив. Франга
заядъ клиниката на Д-ръ Бошковъ. 3-5-144

Отъ Санаториума

Тя говореха за любов, за
руменѣли, като се побутваха
съ лакти. Най-богатитѣ дон-
сяха следъ ваканцитѣ смуща-
ващи спомени и разкази. Ни-
къто особено не се бѣше слу-
чило, но всѣхъ дреболия бѣше
за тѣхъ събитие. Други си
спомняха само за погледѣ.
Но Мэнзола Лушардъ неможе-
ше да се похвали съ нищо.

Тя бѣше сираче и рѣдко из-
лизаше при една перализиран-
на леля, въ едно малко про-
винциално градче. Огъ двана-
десетъ години вече тя остава-
ше неподвижна. Единственото
й удоволствие бѣше да събира
колекции отъ знаменитости и
крале. Понѣкогъ тя подаваше
нѣкой преплѣтенъ пликъ на

— Моятъ . . .
Всѣка една на свой редъ
описваше по единъ възлюб-
ленъ, прекрасенъ, съвършенъ
единъ възлюбленъ на петна-
десетини години.
Тъ се спрѣха и Мано връх
летѣ възру тѣхъ.

Фотография! Тя я гребнаха
отъ ржецѣ й и изведи на
землянкахъ. Младо, неправилно
лице, погледъ на сѣвѣлични,
плънсѣ безпокойство и инте-
ресъ, здраво стиснаи устни. Ин-
телигентность и нѣкаква поез-
ия одухотворяваше чертитъ
му, височината на челото Той
на се усмихваше, вглеждаше

— Моят братовчедъ. Нарина се Казмиръ.
Приятелкитъ й повтаряха почти високо това име въ стъпницата си: „Казмиръ“.
За да не забуги фотографически Ла Лушърдъ я привакаше къмъ корана си съ една картица, чувствувайки върху кожата си милуватата на корана.

Тогава четиритѣхъ разбраха, че Манола ле Лушардъ ги бѣше измамилъ. . . Но едно очарование ѝ оставаше въпреки това, както при силна вълюбеностъ остана впечатлението за позлатени рѣще. . .

„УНИВЕРСАЛЪ“
ХИГИЕНА

Напразна тревога

отъ Бяне Валмеръ

Навърно мнозина от нас, които чели в една от книгите на Ниле следният редове: „Полена лека погледнахъ все по-ясно на недостатъците ни да осъществяваме и възпитаваме. Никой на ни учи да разбираме и понесаме смъртта.“

Ако г. и г-ж. Дюло бяха обяснили това на дъщеря си, Жинетъ по-начало би понесла мъката и не би страдала така през седмиците, които прекара под бещиния си покрив, докато развода не я раздели положително от г. Шарль Меардъ, нейния бивш съпруг.

Жинетъ не беше съ особено интелигентност. Но какво значение имаше това! Тя беше достатъчно хубава, достатъчно руса, достатъчно свежа, за да не бъде смъхъ, когато се спрѣ предъ нѣкоя картина въ Лувъръ и направил гримаса, която иска да каже:

— Азъ съмъ нѣщо повече отъ тѣя красавица!

И тѣя е повече, наистина! Но ако тя съзнава красотата си, то не е, защото изпитва удоволствие, като се съзерцава въ огледалото, а защото още отъ детинство ѝ внушаваха, че е хубава.

Разбирате ли? Хубостта не ѝ принадлежеше. Тя не я беше открила. Тя не беше нито поддържана, нито покровителствана отъ самата нея. И когато мижѣтъ ѝ предложѣте г-ца Шинетъ, танцьорка отъ Фолли Берже, и когато Шарль Меардъ, мислейки, че можеш да си позволи всичко, благо дарение на гревмното му богатство, я предупреди, че ще грѣбне да напусне домашното огнище, когато честната Жинетъ, защото тя беше още чиста, трѣбваше да се затвори, по заповѣдь на баща си, и всички, кждѣто беше порастала, оборила на надежди, и редната остави да се промѣни въ душата ѝ отровна мисълъ:

„Понеже мижѣтъ ми не змѣства и моите соперница триумфира, азъ съмъ заслужила да бъда изпусната и отъ мене!“

А понеже нѣмаше никѣвъ грѣхъ, въ който да се упрекне, тя започна да се съмнява въ самата себе си.

По това време азъ бихъ могълъ, благодарение на възхищението ми къмъ нея, да успѣя стрѣхнѣтъ ѝ, но бѣше ми затвори вратата. Нараненъ въ гордостта си за загубата на своя толкова богатъ зѣтъ, той не можеше да допусне, че и Жинетъ не е виновна.

Мѣкаръ, че не допускваше, че е била лека, той не изключаваше, че тя си е позволила нѣкакво кокетство. За да я поправи, той се отнасяше съ нея като съ малко момиче, занимаваше се съ връзки и подвѣе отъ всѣкого, отъдѣлѣше отъ приятелѣтъ ѝ твърдише, че въ самотата си тя пѣзѣше дѣла за изгубеното щастие.

А въ самотата си Жинетъ ставаше отново това което бѣше когато първѣтъ комплименти започнаха да ѝ оформятъ. Бѣше отново на десѣтъ години. Бѣше ли живѣла? Паметѣтъ ѝ бѣше презна. Спомняше си събитията: сватбата ѝ, годѣже, свѣтски събития, свѣтска вечеръ: балове, триумфи. Но когато стигаше до самата нея — нищо.

Никогѣ не бѣше обичала мижѣ си, бѣше само прилепозлатената рамка, която той ѝ предлагаше. Никогѣ не бѣше любилъ. На бѣше нито чувствителна, нито сантиментална. „Чудовище ли съмъ?“ се питаше тя. Все пакъ, докато дойде това изпитание, тя се мислѣше като всички други, само че по-хубава отъ тѣхъ.

По-хубава? Тя бѣше изоставена. Жената може да бъде хубава, безъ да поражда любовъ. Такава ли бѣше тя? Все пакъ бѣха обичали кой?

Тя трѣбаше. Тонъ. Не! Другъ. О! нѣ! единъ охажѣлъ на всички жени! Кой тѣскалъ? Жинетъ се очудваше, че не може да се спрѣ на никого.

Но не не се очудваше, ние, които знаеме колко малко е истинската любовъ въ обществото, кждѣто тя бѣше живѣла.

Все пакъ една нощъ, когато тя се разходѣше изъ стаята си, поиде ѝ на ума да отвори едно чекмедже, кждѣто стояха картонѣтъ отъ първѣтъ ѝ балове, бележнички и тетрадки, които носѣше по времето, когато посѣщаваше Сорбоната. И изведнажъ между тѣхъ не нуждни дреболии тя видѣ единъ пликъ, който носѣше името ѝ.

Отначало не позна почерка. После се усмихна съ-сходително: Бѣдния Жерардъ!... Струваше ѝ се, че виждѣ предъ себе си тоя голѣмъ и срамѣливъ младежъ, който я бѣше охажѣвалъ, когато тя бѣше на двадесѣтъ години. Тогава той бѣше на двадесѣтъ и три. О! Той бѣше толкова отекнителенъ!... Въздишки и писма! Писма всѣки денъ; той ги оставяше въ мѣшнѣта ѝ, подкупваше кемерницата, за да ѝ ги оставя на огледалото; а Жинетъ не ги четеше никога.

Сега въ малката си рѣчка Жинетъ държеше тежкия пакетъ. Тя не го бѣше дори отваряла. Другѣтъ му бѣше връщала: „Не мога да ги задържа“. Но тоя тя бѣше получила следния денъ отъ годѣжа ѝ и наистина тогава бѣше много зѣета.

Бѣдния Жерардъ! Како стана тоя? Бѣнкеръ или поетъ? Отъ петъ години не бѣше чувѣла нищо за него. Петъ години вече!... Како щѣше да си помисли, когато узнѣе, че за развода ѝ?

Усмивката на Жинетъ стана меланхолична. Тя поклати глава, разжиса пликъ и извади писмото, после седна, за да го прочете и докато го четѣше обзе я силно възлѣние.

О! Той я бѣше обичалъ!... Какъ хубаво говорѣше за любовта си! Искаше да умре! Не можеше да живѣе безъ нея!... Никѣтъ баналенъ комплиментъ! Не възхваляваше нито овална на лицето ѝ, нито лазуръ на очѣтъ ѝ, нито розовѣтъ ѝ тенъ, не я сравняваше съ грѣща статуи!... Той пѣше само отъ щастие, че може да бъде нейнъ робъ, описваша чера ѝ, изтъкваша качества на характера и душата ѝ.

Той я бѣше развѣлнѣвалъ. Тя чувствуваше, че почервява. Колко щастливъ се чувстваше! Струваше ѝ се, че се прѣражда.

Преди да заспи, тя скри подъ възглавницата писмото и когато се събуди го препрочете. На обѣдъ разпита баща си. Жерардъ управляваше една банкерска къща въ Туниъ.

Туниъ!... Да напусне Парижъ!... Да бѣде оичана подъ силното африканско слѣнце! Да бѣде обитана отъ него, който я разбираше! Да го види наново!... Тя го обичаше! Защото не бѣше разбрала това порано?... Тя си спомняше младежката му фигура, стройнитѣ ремѣне и лицето!

Въ тѣя мисли тя прекъсна три дни и на четвъртия се реши да пише. Претекстъ? Намѣреното писмо.

Тя му предлагаше или да изгори писмото, или да му го върне, после му съобщаваше, че ще бѣде свободна следъ единъ месецъ и че е самотна и печална.

Писмото, което написа тайно, тя сама отнесе на пощата и презъ седмицата, когато очакваше отговора, тя стѣна друга жена, ту нервна, безспокойна. Помислѣте, какѣеше се за живота ѝ!

Една зарѣна забѣлява маршата отъ Туниъ и сърцето ѝ спрѣ да бие. Тя се затвори въ стаята си и скоро зарѣда. Жерардъ я молѣше да изгори писмото и се извиняваше за детинщинѣтъ, които то навѣрно съдържаше.

Детинщини!... Жинетъ си хапѣше устнитѣ.

И самотния животъ продължи, а отчаянието ѝ стана още по-непоносимо. Искаше да

„Лутаници подиръ щастieto“

Лилъ Даговеръ и Евалдъ Базлеръ играятъ като съпрузи въ новия Уфа-Филмъ „Лутаници подиръ щастieto“, режисиранъ отъ д-ръ Фрицъ Петеръ Бухъ.

НОВАТА ПРЕМИЕРА НА ВАРНЕН. НАРОДЕНЪ ТЕАТЪРЪ

Дирекцията на театъра по-край представенитѣ до сега чужди интересни и актуални пиеси, не забравя и своето главна целъ въ репертуарната си политика по отношение на българската ни драма, опраздавайки дослужено по тоя начинъ прозвището си „народенъ“.

Премиерата въ понеделникъ на българската историческа драма „Тежка е царската корона“ отъ известния на гражданството писателъ Цѣтанъ Нягуловъ, крайно познания интересъ не града, който съ нетърпение очаква премиерата на пиесата, говорятъ недвусмислено и най-краснорѣчиво, че нашата драма върви къмъ възходъ. Пиесата исторически напълно достоверна, дава мислого ясна представа за крайно

напрегатитѣ моменти, които е изживѣло племето ни въ края на второто ни българско царство, тога а именно, когато на родѣтъ благодарение на своитѣ случайни водени и зловѣдното гизантйско влияние е върѣлъ базно, но сигурно къмъ окончателната си гибелъ. Вѣчния проблемъ, който третира авторъ: „че тамъ гдето има разединение и фронтове, никогѣ нѣма успѣхъ“, доблѣжавѣтъ много пиесата до наши дни, дѣто върѣки така убедителната поука отъ миналото все пакъ старитѣ грѣхѣти се повтарятъ. Пиесата е поставена отъ режисюръ Николай Фолъ. Участва цѣлия съставъ. Музикантѣ иллюстрация е отъ Христо Мизоловъ. Балети — татарски и византийски — А. Амонъ. Декори В. Лингорски.

Народенъ молебенъ

по случай рождения денъ на княгиня Мария Луиза

София. 15. Вчера въ 11:30 часа преди обѣдъ по случай рождения денъ на княгиня Мария Луиза въ храмъ Александъръ Невски се отслужилъ народенъ молебенъ. Отслужилъ ето на молебна се извършотъ софийския митрополитъ Стефанъ.

Между официалнитѣ лица, представителитѣ на Н В Царя, генералъ Ц. Цаневъ, д-ръ Ханджиевъ и майоръ Бърдаровъ, м-ръ председателътъ Кюссинъ, м-ръ мисиратъ Филовъ, Божилъвъ, Багрянозъ, Габровски, Василъвъ, Зегоровъ, н-къ слаба на войската генералъ х. Петковъ, к-тъ на стѣлчиятъ геризонъ генералъ Лукашъ, много висши чиновници и многоброенъ народъ.

Следъ молебна официалнитѣ лица се разпиха въ Дворецъ.

Германски пароходъ

отправилъ сигналъ за помощъ

Осло, 14. (ГТА) „Нордест-телеграфъ бюро“ съобщавъ, че германскитѣ търговски пароходъ „Траутенталъ“, 6400 тонемъ, отправилъ сигналъ за помощъ близо да хола, на северъ отъ Троицкимъ, поради силна буря. Норвежиятъ корабъ „Рихардъ“ се притекълъ на помощъ. (БТА)

бѣде обичанъ! говорѣшъ Жинетъ на бѣмѣлнѣто си огледало. Трѣбнѣше ѝ реваншъ или смъртъ? Жинетъ ли бѣше съществуващата безъ любовъ? Но тя се кѣлнѣше, че не ще обича. Искаше да бѣде коравосърдечна като своето съперница.

Когато я видѣхъ следъ развода ѝ, когато бѣше ѝ несмѣло да я държи вече затворена, изненадахъ се като открихъ злоба въ погледа ѝ.

— Какво ви е? — казахъ ѝ азъ. Вие не сте вече същѣтъ! — Имѣхъ време да размисля — ми отвърна тя и блѣсна въ очѣтъ ѝ се усили още писмечето.

РАЗБИТЪ ЖИВОТЪ

Тѣзъ сгнѣлнѣтъ творение на Ал. Бисонъ силно драматична пиеса изъ съвременния животъ, кждѣто се представя въ Лондонъ на „Македонския домъ“ отъ сф. йския „Свѣрмененъ театъръ“. Постановка — а познатия на варненци режисюръ Гюрги Костовъ.

Ч сътъ е вече 8:30 Театралния салонъ е почти пъленъ съ публики и чака идането на зѣвсѣто. Действието почва. Зрителитѣ следятъ съ особено внимание всѣка думъ, всѣко движение на гърѣ — потѣнѣлъ съ скръбъ отъ сполѣзлото го еъ аст. — отъ една страна издѣлѣватъ на любимѣ му съпруга, която забѣгнала съ своя любовникъ и отъ друга болното му четиригодишно дѣто, което се бори съ живота и смъртъ.

Въ душѣта на нещастния съпругъ и бѣша бошува страшно буря. Лѣкарѣтъ, който блѣвноощно надъ неговата склѣна рѣжба, го окуражава, че летѣто му е вънъ отъ всѣка опасностъ и че скоро ще се ада на добро здравѣе. Бащата доволѣнъ благодарѣ на лѣкарѣ. Живѣе, обаче носи изнекади. Често пакъ идѣватъ моменти на разкаяние, особѣно когато човѣкъ не осъществѣи своѣта мечта.

Избѣгалата съпруга се връща при своя съпругъ, видимо разочарована и разкаяна отъ безумията си постѣпка, пава на колѣне и моли за прошка.

Съпругѣтъ е, обаче, неумолимо не можѣтъ да понесе позора, тоя я пропѣжда за винаги.

Съ наведена глава и разби то отъ скръбъ сърдце натуше своя домъ и заминава въ неизвестностъ, далечъ отъ своѣта родина.

Двадесѣтъ години се изминаватъ въ скръбъ и разкаяние. Г-нъ Флорѣо е председателъ на сѣдъ въ Парижъ, а синѣтъ младъ и симпатиченъ адвокатъ въ единъ провинциаленъ градъ. Тя се връща съ своя любовникъ въ града, кждѣто нейния синъ упрежнява професията си. Любовникѣтъ узнѣва, че мижѣтъ ѝ взѣме високъ постъ и съ двама саѣтъ колеги мошѣнитѣ рѣшаватъ да го изнудатъ за да го предпазятъ отъ обществѣнъ скандалъ.

Тя узнѣва за намѣрѣнията на любовника си, моли го да се откаже отъ намисленото, защото не желѣе да узнѣе синѣтъ ѝ, когато тя силно обича и да не убие неговото сѣмѣе. Но тоя е непоколебимъ въ своѣто решение, блѣзва ѝ и трѣва.

Разярената жена изпѣжда отъ чанѣта си пистолѣтъ и го застрѣлѣва. Тя е не подѣждѣмата скѣмѣйка. Сѣдъ бѣютъ дѣне не можа да установи самоличността на сбѣнѣемѣто, както и причинитѣ, които сѣзаставили тѣзъ нещастна жена да извърши тоя стрѣшъ о престѣпленѣе.

Като звѣзди нѣтъ се явява младия адвокатъ Раймо дѣбѣзъ да подозрѣ, че тоя шъзѣщава своѣта рождѣна майка.

Председателѣтъ на сѣдѣнапраздно полѣга усилия да изкопчи нѣкоя друга дума за дѣсмѣчки нейното наѣвѣние. Тя, обаче продължава упорито да мѣлѣтъ.

Прокурора въ своѣта обвинителна рѣчь иска наказаниѣ.

то на подѣждѣмата безъ смѣаващи винаги обстоятелства. Дава се думѣта на зѣдѣнѣтъ и когато се споменава имѣто и презимѣто му подѣждѣма страшно и пѣсѣва и пада ѣстоле. Тя вече разбиѣа, чѣнейниятъ рождѣнъ синъ е зѣдѣнѣтъ на своѣта майка, кѣто тоя не познава.

Защитникѣтъ разви своя пѣдѣвария мѣжѣтъ се дѣзѣдѣа въ невинностъ а на неговѣта доѣвѣрителѣ. Тѣй гѣворѣ по предѣложѣния за поѣводитѣ, които сѣтъ подѣдѣли подѣждѣмата да прѣбѣне къмъ убѣйството на своѣта любовникъ.

Председатѣлътъ молѣ за поѣследѣнъ пакъ подѣждѣмата дѣзѣпрогѣзори.

Тя става съкрушена и потѣвърждава онова, което ѣейния защитникъ въ своѣта пѣдѣвария изтъкава.

Сѣдѣтъ се отегля на съѣѣщѣние. Следъ мѣлѣния анѣтраѣтъ сѣстѣва на сѣдѣа е на мѣсто то си.

Председатѣлътъ прочѣта приѣсѣдѣта, като я намира за невинѣвна и я оправдава напълно.

Подѣждѣмата ѣа е доволѣа отъ приѣдѣта, ѣа иска да умре за да прикрие своѣта постѣръ.

За сѣнѣтъ обаче не остава тайна, тоя се научава, че ѣсѣщѣтѣнѣтъ, който тоя зѣщѣщѣвалъ е неговѣта събѣствѣна кѣйка и хѣлѣла се въ нейнитѣ обѣтия. Прѣстигѣтъ съпругѣтъ и иска прошка за станѣлото и така отново зѣживяватъ новѣтъ животъ.

Това е въ кратѣе съдѣржѣниѣто на пиесѣта, която ни представѣа „Сѣвремения театъръ“.

Г-жа Елена Костова — Жакленъ предаде много сполучливъ типъ какѣвто вѣгоре го изискѣва въ своѣто творение. Г-жа Костова е познатѣа на варненци, като много добра драматична актрѣса, кѣто винаги ни е удѣлѣвала съ своѣта художѣствѣна игра.

Г-нъ Георги Поповъ — Флорѣо изнесе много добре роѣлята си на страдащъ съпругъ и баща, готовъ на всѣка жертѣа само и само да възѣвърне щѣстиѣто на „сѣоѣта любовѣи съпруга и сѣздаде успѣвѣия за новѣтъ животъ.“

К. Хадѣсимѣевъ — Раймондъ синъ на Флорѣо и Жаклинѣ, бѣ много добѣръ. Неговата пѣдѣсѣрия въ сѣдѣа като защитникъ на подѣждѣмата бѣ разѣвѣта и предѣдена съ чувѣство, кѣто предѣзѣкѣваше умѣлѣние и състрадание къмъ ѣгоѣта доѣвѣритѣлка, кѣто ѣа оправдава благодарѣние на неговѣта плѣмѣна и аргументѣрана рѣчь.

Сѣщо така интересни типѣѣе и добра игра дадѣхъ: Ц. Георѣевъ — Ноелъ, приятѣлъ на семейството Флорѣо. Иванъ Бакаловъ — председатѣлътъ на сѣдѣа даде много издѣржѣна игра.

Ст. Великовъ — Ла Рокъ, любовникъ на Жакленъ.

Георѣи Карѣвъ — Перисѣръ, прѣфѣренъ мошѣнитѣ, бѣвшъ мѣгѣрѣуъ.

Прѣслужницѣта на Флорѣо бѣ много интересна и симпатѣчна.

Обѣо взѣго пиесѣта се игра много добѣре отъ цѣлия ансамбѣлъ и заслужѣно бѣвахъ аплѣдирѣни отъ ѣзѣторѣната публиѣка.

Д-ръ Наумовъ.

ХРОНИКА

Дежурни аптеки: Паунчевъ — пл. Независимостъ, Захарѣвъ — пл. Пѣзарѣи, Денѣвъ — ул. Нѣшъ, Дюлѣзовъ — бул. Мѣоѣа Луиза.

СТЕНОГРАФЪ ОПИТЕНЪ се търси за постоянна работа. Справка редакцията.

Театъръ. Двѣчера Сѣръѣмѣния театъръ ще изѣсе за прѣвъ пѣ въ духѣтѣта: комѣдия „Ти мое сладѣко дѣте“.

Кино Рѣалъ: Безѣмѣрнѣтъ творѣние на Р. Б. З. Леонардъ „Любовна сѣренѣда“ съ Жинѣтъ Мѣндонѣлдъ, избрана съ 22,000,000 глѣса като нѣй голѣма артистка и пѣвѣица, за кѣтъ е спомогналъ тоя филмъ.

КОЖУХАРСКИ МАГАЗИНЪ „КООПЕРАЦИЯ“

ул. Прѣславъ № 16 до Народната банка, Варна. Купѣва всѣки видѣе дѣвѣчѣви кожи при нѣй вѣсоки цѣни. 610-25

Мод. 216 на Радио-Менде

Благороденъ въ формѣта и тонъ. Тѣзи сѣмѣдѣненъ

Супѣръ стои на върѣхъ на програмѣта

МЕНДЕ за 1940 год.

Прѣд. ул. 9 сѣптемѣрий № 3. 8-0-8467

ПЕЧАТНИЦА „ВАРНЕНСКА ПОЩА“

Печатѣа всѣкакви печатѣни произѣвѣдения

